

Arnhem, 2 april 2023

Lieve Verbrokkelende Coalitie,

In de trein probeerde ik in slaap te vallen, liet de ijsberijpte velden aan me voorbij glijden,
de ooievaarspaartjes die nieuw nest betrokken, de dampende hopen zwarte aarde – ik was moe.

Sinds tijdens een herfststorm het water
een weg door de voegen van de schoorsteen vond
en aan de elektra van de cv-ketel begon te knabbelen
waardoor ik midden in de nacht op een koude, natte, donkere zolder
op de tast emmers onder lekkages trachtte te plaatsen
en nog nachtenlang de druppels hoorde tikken,
zelfs al toen de regens voorbij waren gewaaid
en het tikken zich alleen nog in mijn hoofd afspeelde;
sinds die tijd ben ik nogal alert op binnenshuis vallend water.

Niet heel handig in een jaren-vijftig-woning
die bij iedere temperatuurschommeling begint te werken.

Deze week stond ik weer in de kleinste uurtjes gespitst op getik en gedrup met een lampje
naar donkere plekken in het plafond te zoeken -
als een dorstige met een wichelroede in een woestijn naar vocht.

Ik zag niks, natuurlijk, pas wanneer ik terug in bed ging liggen
hoorde ik overal om me heen het gedruppel
en sprong ik weer op om mijn zoektocht voort te zetten,
zonder te weten wat ik precies wilde vinden.

Wilde ik de natte bron ontdekken en mijn vermoedens bevestigd zien,
een probleem rijker maar een angst armer,
of wilde ik dat er niks aan de hand was;
wat betekende dat ik dingen hoorde die er niet waren.

Sommige angsten, eenmaal aangebroken, zijn te vatten, aan te pakken -
maar blijven ze onaanraakbaar, dan blijven ze jagen.

Dus zolang ik nergens plasjes water vond bleef ik doorzoeken,
bang dat ergens het water door het huis liep op zoek naar elektra,
naar zwakke plekken om met plafond en al doorheen te razen.

Ik zag ons gezin al rillend in de voorjaarsvorst toevlucht zoeken in de boomhut.

In het licht van de ochtend verpoederde de angst,
het huis stond nog overeind en niemand was in bed verdrongen.

Maar dat ik de problemen niet zag, betekende niet dat ze er niet waren.
Dat hoef ik jullie, verbrokkelende coalitie, geloof ik niet te vertellen.

Later, in de trein probeerde ik wat uurtjes bij te slapen,
ik zou ze nodig hebben, want net zo zeker dat de zon elke ochtend weer opkomt,
is het feit dat aan het eind van de dag de nacht wacht.